

Rosamund Lupton  
Dochter

2016  
Uitgeverij XL  
Zoetermeer

Voor Tora Orde-Powlett

It is deep January. The sky is hard.  
The stalks are firmly rooted in ice.

It is in this solitude, a syllable,  
Out of these gawky flutterings,

Intones its single emptiness,  
The savagest hollow of winter-sound.

Wallace Stevens

Mijn naam is een vorm, geen geluid. Ik ben een duim en vingers, niet een tong en lippen. Mijn leeftijd is tien opgestoken vingers – ik ben een meisje dat bestaat uit letters

R – u – b – y

En dit is mijn stem.

# Hoofdstuk 1

@Words\_No\_Sounds

650 followers

OPWINDING: is als knettersnoep op je tong; als de doffe plof van een vliegtuig dat landt; ziet eruit als de bontcapuchon van mijn vaders Inupiaq-parka.

Het is ijskoud, alsof de lucht bestaat uit glasscherven. Bij ons in Engeland betekent kou vooral gezellig dikke sneeuwpoppen en 'Joepie! Het sneeuwt!' en gemoeidelijke 'koud hè?'-ontmoetingen. Maar deze kou is gemeen. Mijn vader zegt dat er twee belangrijke dingen zijn die je moet weten over Alaska:

Nummer een: het is er echt koud en

Nummer twee: het is er superstil, met duizenden kilometers sneeuw en bijna geen mensen. Daarmee bedoelt hij vast het noorden van Alaska, niet hier bij het vliegveld van Fairbanks, waar de autobanden trillen op de weg, de mensen hun ratelende koffers-op-wieltjes voorttrekken en de vliegtuigen de lucht in schieten. Mijn vader is een grote fan van stilte. Hij zegt: Je bent niet doof, je kunt de stilte horen.

Mijn moeder blijft heel dicht bij me, alsof ze me op die manier in een warme laag van zichzelf kan wikkelen, en ik leun tegen haar aan. Ze denkt dat papa's sneeuw-scooter stuk is en hij daardoor zijn taxivliegtuig heeft gemist. Zijn telefoon zal wel leeg zijn, zegt ze, anders had hij ons zeker gebeld.

Mijn vader zou ons van het vliegveld komen halen. Maar in zijn plaats stond er een 'Het-spijt-me-ik-mag-er-nog-niks-over-loslaten'-politieagente. Ze beent nu voor ons uit alsof we op schoolreisje zijn in een museum dat gaat sluiten terwijl de meisjes uit de klas roepen: 'Nog vijf minuten in het winkeltje, juf!' Maar als een vrouw zo loopt, weet je dat ze geen vaart zal minderen.

Ik draag een skibril en een bivakmuts. Papa deed superbazig over wat we allemaal moesten meenemen – 'goede poolkleding, Puggle' – en nu, met de lucht die zo koud is als glasscherven, ben ik daar blij om. Ik huil nooit, in ieder geval niet wanneer anderen het kunnen zien, want als je je op dat hellende vlak begeeft, loop je voordat je het weet in een roze tutu rond. Maar huilen met een skibril op telt niet als huilen in het openbaar, want volgens mij kan niemand het zo zien. Mijn vader zegt dat in Noord-Alaska je tranen kunnen bevriezen.

Yasmin liep met haar dochter aan de hand naar de politiepost van het vliegveld. Opeens bleef ze stilstaan. De jonge agente fronste haar voorhoofd, maar Yasmin slaagde er toch in om voor korte tijd de gebeurtenissen te vertragen. Overal om hen heen lag sneeuw, sneeuw op sneeuw, die alles wat er ooit was geweest bedekte met zijn monotone kleur en textuur, een decor van gips. Aan haar voeten zag ze de tere pootafdrukjes van een vogel in de sneeuw, en ze besepte dat ze omlaag staarde. Ze dwong zichzelf om op te kijken, voor Ruby, en ze schrok van de helderheid om haar heen. Het sneeuwde niet meer en de lucht was oogverblindend, als kristal, verbijsterend lucide; als het knopje voor de helderheid nog één slagje verder doorgedraaid zou worden, zou je iedere atoom van de lucht om je heen kunnen onderscheiden. Het was alsof het decor zweefde, te scherp om echt te kunnen zijn.

De agente heeft zomaar de krant weggelegd die op tafel lag, alsof ik een klein kind ben dat geen kranten mag lezen, dus steek ik al mijn vingers op om aan te geven dat ik tien ben, maar ze begrijpt het niet.

‘Er komt dadelijk een hoofdagent om u te verwittigen,’ zegt ze tegen mijn moeder.

‘Verwittigen. Alsof het hier nog niet wit genoeg is,’ gebaart mijn moeder naar mij. Mensen hebben vaak niet door dat mijn moeder heel grappig is, alsof iemand

die eruitziet als een filmster niet leuk kan zijn, en dat is heel oneerlijk. Ze gebruikt bijna nooit gebarentaal, ze wil dat ik liplees, dus glimlach ik terug, al lach ik vanbinnen niet mee.

Mijn moeder zegt tegen me dat ze niet lang weg zal blijven; als er iets is, moet ik haar komen halen. Ik gebaar 'oké', twee opgestoken duimen. Het is een gebaar dat horende mensen ook gebruiken. Waarschijnlijk dat mijn moeder daarom deze keer niet zegt: WÓÓRDEN GEBRUIKEN, RUBY.

Als ik zeg 'ik zei' bedoel ik eigenlijk dat ik gebaarde of typte, want typen is voor mij ook een soort gebarentaal. Soms gebruik ik een Amerikaans gebaar, dat is net zoiets als een Amerikaans woord gebruiken voor mensen die met hun mond praten.

Er is hier 3G, maar ik heb al gekeken en er is geen mail van mijn vader. Het was stom van me om daar zelfs maar op te hopen, want

Ten eerste: zijn laptop is al twee weken stuk en

Ten tweede: al zou hij de laptop van een vriend geleend hebben, er is in het hoge noorden geen bereik en ook geen wifi, en hij zit natuurlijk vast in het noorden nu zijn sneeuwscooter het niet meer doet. Hij moet dus eerst een satellietstation zoeken om mij te kunnen mailen, en dat is

hartstikke moeilijk als het ijskoud is. ‘Puggle’, zo heten jonge vogelbekdiertjes. Mijn vader maakt natuurprogramma’s en is gek op vogelbekdieren. Maar die beesten, vooral de jonkies, zouden het nog geen twee minuten volhouden in Alaska. Je hebt hier een speciale vacht nodig die je warm houdt, zoals de poolvos, en poten die ervoor zorgen dat je niet wegzakt in de sneeuw, net als die van de Amerikaanse haas. Of je moet gebouwd zijn als een muskusos, met grote hoeven waarmee je het ijs kunt doorboren, zodat je bij voedsel en water kunt komen. En mensen hebben een beschermende sneeuwbril en poolwanten nodig, plus speciale kleding en een noordpoolslaapzak. Mijn vader heeft dat allemaal, dus ook al staat hij nu met pech ergens in het hoge noorden, waar je tranen bevriezen, dan nog redt hij zich wel, net als de poolvos en de muskusos en de Amerikaanse haas.

Daar ben ik van overtuigd.

En hij komt ons halen. Zeker weten.

Tijdens de vlucht vanuit Engeland, die UREN en UREN

duurde, probeerde ik me steeds voor te stellen wat mijn vader op een bepaald moment aan het doen was. Dan dacht ik: nu vertrekt hij uit het dorp; nu zit hij op zijn sneeuwscooter; nu staat hij bij onze landingsbaan.

‘Ver van de bewoonde wereld, Puggle. Zo’n afgelegen gebied is heel mooi en verlaten, juist omdat maar weinig mensen het kunnen vinden.’

‘Papa staat nu op het taxivliegtuig te wachten.’

‘Je moet zorgen dat je op tijd bent, net als een brief voor de postbode, anders word je niet opgehaald.’

Ik heb een hele tijd liggen slapen en toen ik wakker werd, dacht ik: nu staat papa bij het vliegveld van Fairbanks op ons te wachten! Toen heb ik die tweet geschreven over OPWINDING, over de capuchon van zijn Inupiaq-parka en de landing van het vliegtuig, ook al waren we toen nog niet geland, maar het leek me zo’n *supercoolio* gevoel, de wielen die de grond raakten en mijn vader die zo dichtbij was.

Toen kwam de steward naar me toe gesneld, en ik wist dat hij kwam zeggen dat ik mijn laptop moest uitzetten. Daar zou mijn moeder wel blij om zijn, want ze heeft een pesthekel aan *diestommelaptop*. Ik vroeg haar om tegen de steward te zeggen dat ik hem in de vliegtuigmodus had gezet. Ik wist niet of ze dat zou doen, ze had vast liever dat ik de laptop zou moeten uitzetten, maar toen de steward de gebarentaal tussen mij en mijn moeder zag en doorkreeg dat ik doof was, re-

ageerde hij zoals de meeste mensen in zo'n geval reageren: sentimenteel en poeslief. Mijn vader denkt dat het komt door de combinatie van knappe moeder en doof meisje (ik) – alsof we met z'n allen in een zondagmiddagfilm zitten. De poeslieve steward controleerde niet eens meer of mijn laptop wel in de vliegtuigstand stond, hij gaf me alleen een gratis Twix. En nu maar hopen dat er geen terroristen zijn die zich vermommen als een doof meisje van tien, anders krijgen ze dus gewoon gratis chocolade.

Ik lijk totaal niet op de meisjes in de zondagmiddagfilms, en mijn moeder is heel anders dan een filmster, veel grappiger en slimmer, maar mijn vader is wel zo'n type als Harrison Ford. Je weet wel, zo iemand die een terrorist kan uitschakelen als het moet, maar wel een verhaaltje voorleest voor het slapengaan. Als ik dat tegen hem zeg, moet hij heel hard lachen. En hoewel hij nog nooit een terrorist heeft hoeven uitschakelen – duh! – leest hij me wel altijd voor als hij thuis is, ook al ben ik nu tienenhalf, en ik vind het heel fijn om in slaap te vallen terwijl zijn vingers nog steeds woorden vormen voor mijn oogleden.

Toen kwam de landing – BONK-BONK deden de wielen en ik vond het supercoolio geweldig – en ik schakelde de gratis wifi in en plaatste mijn tweet. We gingen onze bagage van de ronddraaiende band halen, met benen die een beetje raar voelden na die lange